

LETO 1940

ŠTEV. 11

Poština plačana
v gotovini

Salezijanski VESTNIK

*Glasilo za salezijansko
sotrudstvo*

Mladinska založba

LJUBLJANA, STARI TRG 30

šolske in razne mladinske knjige
šolske in pisarniške potrebščine
božične in novoletne razglednice
velika izbira enodinarskih „Knjižic“
vse knjige salezijanske izdaje.

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDECE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.
2. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva, Rakovnik — Ljubljana 8“.
3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V decembru: 1. 7, 19 — 2. 9, 10 — 3. 5, 23 — 4. 4, 3 — 5. 2, 14 — 6. 3, 5 — 7. 5, 7 — 8. 1, 9 — 9. 6, 18 — 10. 4, 30 — 11. 6, 10 — 12. 8, 2 — 13. 2, 24 — 14. 9, 17 — 15. 6, 26 — 16. 4, 8 — 17. 5, 11 — 18. 2, 13 — 19. 1, 16 — 20. 3, 21 — 21. 8, 1 — 22. 4, 15 — 23. 9, 22 — 24. 5, 4 — 25. 6, 31 — 26. 2, 25 — 27. 7, 28 — 28. 1, 6 — 29. 4, 27 — 30. 3, 29 — 31. 8, 12.

Novi častilci: 25. 6, 31. Smrekar Pavla, Kodrič Fr.

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice:

Jeler Jera, Zadruga;
Kastelic Ivana, Eveleth;
Kveder Marija, Lukovica;
Valjavec Janez, Tržič;
Debelak Kat., Martinj vrh;
Markelj Marija, Martinj vrh;
Koblar Neža, Potok;
Terstenjak Ernest, Slovenj gradec;
Jerin Marica, Kaplja vas;
Koželj Jožef, Podgrad;
Perne Jozefa, Bajnof;
Ozmeč Nacij, Melinci;
Žurga Ažata, Vel. vrh;

Sušteršič Julija, Vel. Nedelja;
Colnar Ema, Kranj;
Kreft Alojzija, Grabonoš;
Zupančič Eliz., Sv. Jurij;
Mrak Frančiška, Brebovnica;
Požun Terezija, Rajhenburg;
Likeb Frančiška, Založe;
Rjavec Ana, Maribor;
Bohinc Marija, Mavčiče;
Grum Uršula, Plešivca;

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!

(300 dni odpustka.)

Edino zveličavno...

sem zbitih desk: šest ob strani in po ena na sprednjem in zadnjem koncu, par metrov globoka jama, tovor prsti in nad njo boren spomin s tvojim imenom, to je vse, kar boš odnesel s tega sveta. Pač, še žalovanje in spomin nate par tednov, in če si bil pri-ljubljen, par mesecev, potem si pa zapisan pozabljenosti.

To bi bila ena oblika misli na smrt, na katero niti trenutek našega življenja ne bi smeli pozabiti.

Mi pa tako brezskrbno živimo, kakor ljudje, katerim bi bilo za pol večnosti odločenih dni življenja, ne pa kakor ljudje, katerim so ure že štete.

Včasih, ko kosi smrt kje blizu nas, se za trenutek zavemo, na hitro preštejemo svoja leta nazaj in zračunamo, koliko let še lahko živimo: še trideset, štirideset, še petdeset... let imam čas. Ubogi človek, ko tako računaš, mogoče že smrt brusi zate koso, mogoče ti je odločenega le še pol leta, morda še kak mesec in trda roka bele žene bo zavihfela koso in ti boš prišel med one, ki so na tem svetu končali svojo življensko dobo in so šli v onostranost po odmerjeno plačilo.

Smrt je najbolj življensko važna zadeva.

Poznam človeka, ki ga je smrt njegovega tovariša, mladega in zdravega, v najlepši življenski dobi, na vrhuncu sreče, ko je na smrt najmanj mislil, tako zadela, da je sklenil imeti posihmal smrt vedno pred očmi: Na svojem žepnem robcu si je naredil na enem očlu voz, in kadar koli bi vzel iz žepa robec, bi otipal voz, ki bi ga spomnil na smrt.

Skoraj smešen je ta način, vendar glasno pridičuje o misli na smrt.

V novembru smo, v mesecu, ki je predvsem odločen misli na smrt. Spominjali se bomo smrti svojih dragih in obenem se bo ob grobovih vnela tudi misel na tisti trenutek, ko bomo tudi mi prišteti med rajne; misel, ki nas bo peljala preko zadnje ure, preko mrtvaškega odra v procesiji na božjo njivo, kjer nas bodo, ne meneč se za žalovanje naših dragih, spustili v globoko jamo; misel, da nam ničesar, kar imamo, ne bo ostalo razen osmerih desk in da bo še zemlja, v kateri bomo ležali, le najemnina.

Človek, brat moj, draga sestra! Če ti je kaj za večno onostranost, če ti je kaj za srečno zadnjo uro in kar te čaka po njej, hodi vsak dan s svojimi mislimi na božjo njivo, romaj za svojo krsto, v kateri te bodo nesli na pokopališče, spusti se od trenutka do trenutka v temno jamo in v duhu hodi pred božji prestol, kjer se bodo sodila tvoja dela, in vse tvoje življenje bo za večnost prav uravnano!

Prijatelj Jona

Don Bosko je hodil v gimnazijo v prijaznem mestu Chieriju.

Ker je bil zdoma reven, mu je dobra mati Marjeta poskrbela kotichek pri bratrancu Piantu. Le-ta je imel v mestu majhno kavarno z biljardom.

Janeza je vzel k sebi kot vajenca. V zameno za razne usluge mu je dal stanovanje in hrano.

Med drugim je imel študent Bosko tudi to nalogo, da je igralcem biljarda štel točke in pazil na goste. To je bila dolgočasna in sitna služba, vendar jo je zelo vestno opravljal. S svojim skromnim in zdržnim vedenjem je tako vplival na igralce, da so vpričo njega celo širokoustneži spoštljivo brzdali svoje neugnane jezike.

Med igro je Bosko izkoristil vsak prosti trenutek, vzel je v roko knjigo in bral.

Treba je reči, da je bil mladi Bosko zelo priden. Učenje mu je prehajalo v strast. Porabil je vsako minuto. V ta namen je daroval tudi nočni počitek. Koliko mladeničev zapravlja dragocene ure svoje mladosti, Bosko pa ni zapravlil niti trenutka. Celotiste kratke hipe, namenjene razvedrilu, je znal izkoristiti zase in za druge.

Najrajši se je mudil pri svojih šolskih tovariših. Skrbel je, da so bili zmeraj veseli. Pomagal jim je pri učenju. Hodil je z njimi v cerkev. Eno lepše od drugega.

Janez je bil res dober in plemenit fant. Kadar je šlo za dobro delo, se ni dal prositi. Sam je iskal priložnosti, da je mogel pomagati. S tem, kar je znal, je bil zmeraj na razpolago svojim tovarišem, naj so bili judje ali kristjani.

Zavoljo tega so imeli Boska iz Becchijev vsi zelo radi, ne samo mladi študentovski svet, ampak tudi drugi fantje iz mesta.

Eden izmed teh, bil je Jud, ga je tako vzljudil, da se je po njegovem prigovarjanju dal krstiti. Ime mu je bilo Jona. Bil je brhek osemnajstleten fant, izvrsten pevec, znal je spretno igrati na klavir, pa tudi pri biljardu ga

je redko kdo posekal.

Jona je pogosto hodil v Piantovo kavarno, z Janezom pa se je seznanil pri judovskem knjigarju Eliju.

O tem nam priča sam don Bosko: „V Chieriju je bil tedaj neki judovski knjigar z imenom Elija, pri katerem sem se prvokrat srečal s prijateljem Jonom. Pri Eliju sem si sposojal knjige za branje. Za vsako sem plačal en sold. Če knjiga ni bila ravno predebela, sem bil v enem dnevu skoz in sem šel po drugo. Tisto leto, ko sem hodil v četrto šolo, sem se vrgel na italijanske pisatelje...“

Don Bosko je potemtakem kar požiral knjige. Če je bil dan prekratek, je potegnil pozno v noč.

Sam pripoveduje: „Pogostoma se je primerilo, da se je že začelo daniti, ko sem še vedno ždel pri knjigi, ki sem jo vzel v roke zvečer...“

Kakšen zgled za nekatere naše dijake, kaj ne?! Vendar je bilo to nekoliko preveč. Don Bosko sam odkrito priznava: „To (namreč učenje po noči) mi je spodkopalo zdravje... Zato bom zmeraj svetoval fantom, da naj store le, kar morejo, in ne več...“

Bodi miren, ljubi don Bosko! Tvoji dragoceni prijateljski nasvet, bomo upoštevali. Imaš čisto prav, ko praviš, da „je noč za spanje“. Kar se pa tiče učenja po dnevi, bomo storili, kar bomo mogli, in — nič več.

*

Vrnimo se k Jonu.

Med brhkim Judom in spretnim rokohitrcem iz Becchijev se je spletla vez prisrčne bratovske ljubezni. Pravo pristno prijateljstvo veže duše, objema srea.

Bosko in Jona sta si bila iskrena prijatelja. Jud, beremo v don Boskovem življenju, je silno vzljudil Janeza. Pogostoma je hodil igrat biljard. Vsak prosti trenutek je preživel v družbi s prijateljem. Skupaj sta prepevala, igrala na klavir, brala in se zaupno pogovarjala.

Toda ta prijateljska idila ni dolgo trajala. Kjer se igra, mora biti človek vedno pripravljen na kako bridko presenečenje. Tako se je tudi v Piantovi kavarni nekoč razvnel hud prepir in pretep. Za las je manjkalo, da je ni Jona grdo skupil. Jude so imeli namreč že tistikrat hudo na piki. Da se ni Bosko potegnil zanj, bi mu bili skoraj gotovo glavo razbili. Ko so se duhovni pomirili, je Bosko nameril svoj odločilni udarec. Dolgo je že čakal

„Pa pojdem...“

„Ali za to je treba veliko priprave.“

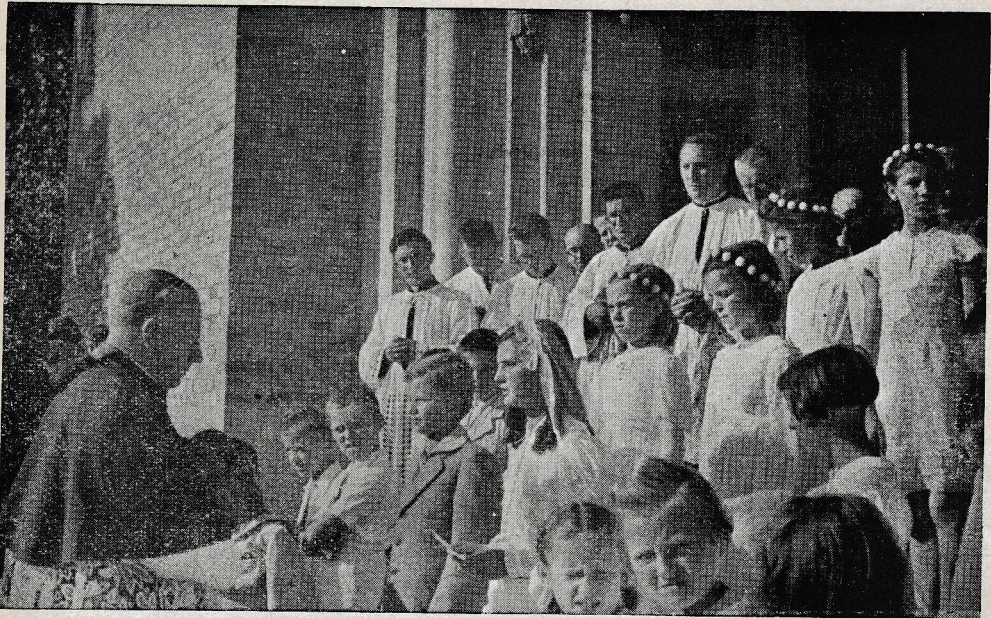
„Zakaj?“

„Zato, ker se nam pri spovedi odpuščajo grehi, ki smo jih storili po sv. krstu. Če nisi krščen, se tudi spovedati ne moreš.“

„Kaj naj storim, da bom mogel biti krščen?“

„Poučiti se moraš o krščanskih rešnicah.“

„Se bom pa poučil. Toda gorje si

Rakovnik 8. septembra: Sprejem prevz. g. škofa pred cerkvijo Marije Pomučnice. Otroci pozdravljajo.

priložnosti, da obseka bohotno rastoče divje poganjke in jih precepi z žlahtnimi cepiči.

Prostaški pretep je ubogega Jona razburil, ponižal in potrl. Tedaj mu je Bosko rekel:

„Glej, če bi bil ti kristjan, bi takoj našel sredstvo, da bi te pomiril in potolažil.“

„Nisem kristjan,“ mu je žalostno odvrnil Jona, „a sem pripravljen storiti vse, kar misliš, da bo prav.“

„Peljal bi te k spovedi,“ je pritisnil Bosko, ko je videl, kako je prijatelj razpoložen.

ga mi, če zve za to mati!“

„Nikar se ne boj, Jona. Ljubi Bog bo vse tako uredil, da bo prav.“

„Storil bom po tvojem. Vem, da me imaš rad in me ne boš ogoljufal.“

Janez mu je priskrbel katekizem. Ta knjiga je postala Jonu neločljiva tovarišica.

Posihmal Jona ni več hodil v Piantovo kavarno igrat in prepevat; hodil je poslušat besedo resnice, ki je kakor bister studenček tekla iz ust njegovega zvestega prijatelja. Čar božje besede je bil vedno bolj nepremagljiv. Bosko in Jona sta si postala kakor brata.

In mati?

Ko je Jonova mati zaslutila, da se za njenim hrbtom nekaj plete, je postala pozorna. Po dolgem iskanju in oprezovanju, se ji je posrečilo, da je odkrila zločinsko — orodje. Jona je bil katekizem pozabil pod zglavjem. To je bilo krika in vika, ko je zagledala osovraženo knjigo. Pograbila jo je in tekla z njo k rabinu.

Raheli je kar sape zmanjkovalo od jeze ob misli, da bi njen sin postal kristjan. Zato je hotela storiti vse, da bi to preprečila.

Rahela je bila grda in hudobna. Žal nam je, da moramo to povedati — zakaj mati je vedno le mati — vendar resnica nad vse. Don Boskov življenjepisec poudarja, da je bila Jonova mati na eno oko slepa, gluha, brezzoba ženska z velikim nosom in krivimi usti, s katerimi je vreščala ko sraka. Rojaki so jo zasmehljivo imenovali: „Čarovnica Sila.“

Ko je Bosko videl, kako vsa sršenasta vihra proti njemu, se je skoraj prestrašil.

„Vi ste uničili mojega Jona!“ je zasikala razjarjena ženska.

„Jaz?“

„Da, vi, vi!“

„Kako neki?“

„Spravili ste ga v sramoto pred vsemi.“

„Pa zakaj?“

„Zato, ker hoče postati kristjan.“

„Če bi se to res zgodilo,“ ji je prečudno mirno odgovoril Janez, „bi vi, gospa, morali biti zadovoljni in se dobrotniku vašega sina zahvaliti.“

„No, lep dobrotnik to!“

Bosko jo je skušal pogovoriti in prepričati, kolikor mu je dala njegova živa zgovornost. Rahela pa je trdovratno vztrajala pri svojem in ni ho-

tela nič popustiti. Kadar je bila v stiski za udaren odgovor, je hitela ponavljati:

„Oh, ko bi bil rabin tukaj!... Ta bi vam že dal popra!“

Janez je tako umno branil svojega prijatelja, da je Rahela kmalu uvidela, da ji vsa zgovornost nič ne pomaga. Rezek pretrga pogovor, se prime za glavo in odide rekoč:

„Moj Bog, kaj bo z mojim ubogim Jonom!“

*

Zdaj se je začel trd, neizprosni boj zoper naša dva prijatelja. Niso jima prizanašali ne s prošnjami ne z grožnjami. Veliko je trpel zlasti Jona. Ne prestano so ga pestili sorodniki, rabin in vsa judovska družina v mestu. Bosko je mirno in zaupno gledal v prihodnost, pa tudi Jona je bil stanovit in v svojem sklepu.

Ker se nasilje le ni poleglo in je bil ubogi fant v nevarnosti celo za življenje, je končno zapustil domačo hišo. Nekaj časa se je držal pri dobrih ljudeh.

Medtem mu je Bosko našel zavetje pri nekem plemenitem duhovniku, ki se je zavzel zanj kakor oče. Jona je zmagal. Kmalu nato je bil slovesno krščen v chierijski stolnici. Izredni dogodek je imel velik odmev po vsem mestu in okolici.

Don Boskov življenjepisec dostavlja: „Boter in botra sta mu bila dva odlična chierijska meščana. Priskrbela sta vse, kar je bilo novokrščencu potrebno, da bi mogel odslej živeti kot pošten kristjan in si sam služiti kruh.“

Alojzij — tako je bilo poslej Jonu ime — je bil odsihmal zgleden kristjan. Don Bosku je bil vse življenje odkritosrčno hvaležen, da mu je pokazal pot k pravi veri.

Država sodeluj s Cerkvijo

(Iz okrožnice Pija XI.: O krščanskem zakonu.)

V članku, ki smo ga priobčili v va skrbeti tudi za primerno časno bla-
prejšnji številki Vestnika, smo videli, ginjo posameznih družin. Potem pa
kako papež poudarja, da mora drža- takole nadaljuje:

Za javno oblast pa ni samo velike važnosti, da sta zakon in družina v časnih zadevah dobro urejena, ampak morata biti pravtako tudi glede duhovnih dobrin: namreč da so postave, ki se tičejo zakonske zvestobe in medsebojne pomoči, pravične in da se zvesto izvršujejo. Saj uči zgodovina, da se blaginja države in časna sreča državljanov ne more očitovati in ohraniti, ako se temelj, na katerem sloni, namreč nravni red, omaje in se po krivdi državljanov zasuje vir, iz katerega se poraja država, namreč zakon in rodbina.

Za varstvo nramnega reda pa ne zadostujejo zunanje državne sile in kazni, tudi ne, da se ljudje opozarjajo na lepoto in potrebo kreposti, marveč je potrebno, da se temu pridruži še verska avktoriteta, ki razsvetljuje um z resnico, vodi voljo in podpira človeško slabost s sredstvi božje milosti. To pa je edino Cerkev, ustanovljena od Kristusa Gospoda. Zato živo opominjamo vse poglavarje držav, da sklenejo s Cerkvijo prijateljstvo in

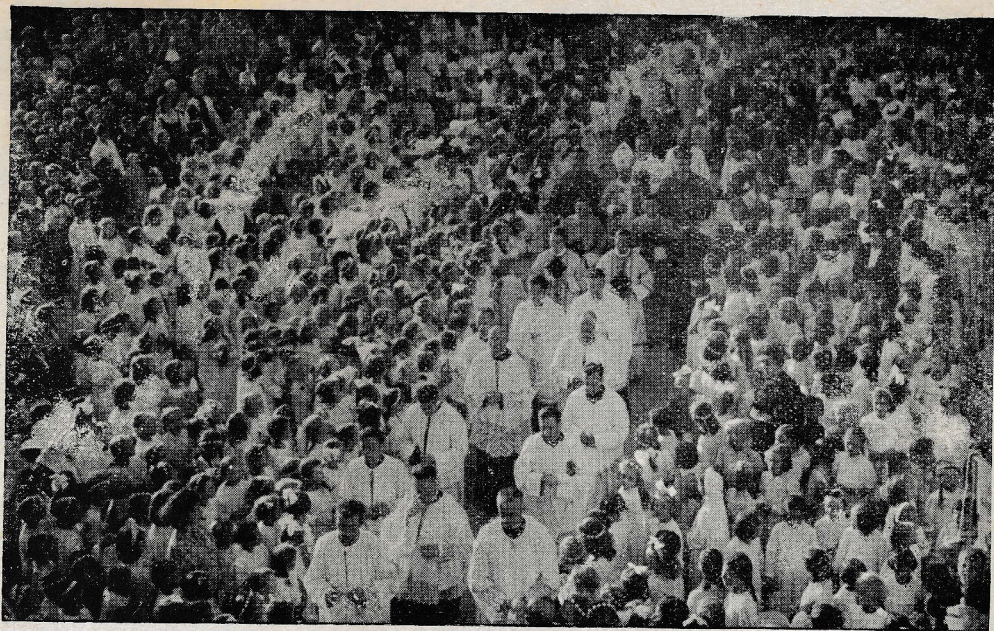
slogo ter jo utrdijo, da se z združenimi močmi in vzajemnim delom obeh oblasti odvrne strašna škoda, ki od nesramne razbrzdanosti, vdirajoče v zakon in rodbino, grozi ne le Cerkvi, temveč tudi državi.

Prav mnogo morejo namreč v tej prevažni dolžnosti Cerkvi pomagati svetne postave, ako se ozirajo v svojih zapovedih na božje postave in cerkvene določbe ter določajo kazni za kršilce teh postav. So namreč ljudje, ki mislijo, da je to, kar državne postave dovoljujejo ali vsaj ne kaznujejo, tudi nramno dovoljeno, ali ki to tudi proti svoji vesti izvršujejo, ker se ne boje Boga in vidijo, da se jim tudi od človeških postav ničesar ni bati; tako so neredko sebi in premnogim drugim v pogubo.

Radi te zveze s Cerkvijo državi ne preti nobena nevarnost ali zmanjšanje nje oblasti in neodvisnosti; takšna sumnja in bojazen sta prazni in brez podlage, kar je že Leon XIII. jasno pokazal. »Nihče ne dvomi, pravi, da je ustanovitelj Cerkve Jezus Kristus

Rakovnik 8. septembra: Kip Marije Pomočnice v procesiji s prevz. g. škofom in številno duhovščino.

Rakovnik 8. septembra: Množice otrok na dvorišču delajo svojemu ljubljenu škofu veličasten špalir, ko prihaja k oltarju.

hotel, naj bo duhovna oblast ločena od svetne in naj vsaka v svojem področju svobodno in neovirano vrši svoje posle, s tem dodatkom, kar je pa za obe le hasnivo in prevažno za vse ljudi, da je med njima zveza in sloga. Ako se svetna oblast s sveto cerkveno oblastjo prijateljsko sklada, bo to gotovo za obe zelo koristno. Državi se poveča dostojanstvo in pod vodstvom religije nje vladanje ne bo nikoli nepravično, Cerkev pa bo dobila pomoč, zaščito in brambo v javni blagor vernikov.«

In da navedemo iz najnovejše dobe sijajen zgled, se je v pravem redu in prav v zmislu Kristusove zapovedi zgodilo, da se je v svečani pogodbi, med sv. stolico in kraljevino Italijo srečno sklenjeni, sklenil tudi neki sporazum in prijateljsko sodelovanje glede zakona, v dostojnem skladu s slavno zgodovino italijanskega naroda in njega starodavnimi svetimi izročili. V lateranskih pogodbah se namreč čita ta odlok: »Italijanska država, ki hoče zakonu kot temelju rodbine vr-

niti dostojanstvo, kakršno se sklada s tradicijami naroda, priznava civilne posledice zakramentu zakona, kakor ga ureja cerkveno pravo.« Tej temeljni določbi so dodana potem še nadaljnja poglavja vzajemne pogodbe.

To more biti vsem za zgled in dokaz tudi v naši dobi (v kateri se na žalost tako pogosto propoveduje popolna ločitev države od Cerkve, da, celo od vsake religije), da se more ena najvišja oblast z drugo, brez škode za pravice in suverenost ene ali druge, v medsebojni slogi in prijateljski zvezi združiti za skupno blaginjo obojne družbe in da moreta imeti skupno skrb za zakon, s katero naj bi se odvrnile pogubonosne nevarnosti, da, celo preteče popolno razsulo krščanskega zakona.

To vse, častiti bratje, smo z vami pazljivo premislili, ker Nas je gnala pastirska skrb za duše, pa hočemo, da se po pravilih krščanske modrosti sporoči in pojasni tudi ljubljenu sinovom, izročeni vaši neposredni skrbi, in vsem udom velike Kristusove

družine, da vsi dodobra spoznajo zdravi nauk o zakonu in se skrbno varujejo nevarnosti, katere jim nastavljajo oznanjevalci zmot, zlasti pa, da »se odpovedo brezbožnosti in posvetnim željam in na tem svetu trezno in pravično in pobožno žive, pričakujoč blaženega upanja in veličastnega prihoda velikega Boga in Zveličarja našega Jezusa Kristusa« (Tit 2, 12).

Ob osemdesetletnici Družbe sv. Mohorja

Na praznik sv. Cirila in Metoda letos je preteklo 80 let, odkar je bila od cerkvenih oblasti ustanovljena Družba sv. Mohorja.

Njene zaslugе v slovenski cerkveni in narodni zgodovini so tako velike, da ne moremo iti molče mimo njenega praznika. Da smo danes Slovenci to, kar smo, se moramo v dobršni meri zahvaliti tej naši najstarejši in največji vseslovenski kulturno-verski ustanovi.

Nimam namena, da bi nadrobno popisoval, kako je Družba nastajala in se razvijala. Omeniti hočem le služabnika božjega Antona Martina Slomška, ki je njen pravi oče, pa Andreja Einspielerja in Antona Janežiča. Ti trije so l. 1852. ustanovili Društvo sv. Mohora za izdajanje dobrih knjig. Toda ker se društvo ni moglo uveljaviti, so ga preosnovali l. 1860. v cerkveno bratovščino in ji vzdeli ime Družba sv. Mohorja. Zdaj se je začela ustanova naglo razvijati. Število udov je vidno raslo. Prvo leto je imela Družba 1116 udov, l. 1868. nad 10.000; l. 1873. nad 20.000; l. 1886. nad 30.000; l. 1888 nad 40.000; l. 1891. nad 50.000; l. 1895. nad 70.000; l. 1904. nad 80.000 udov. Od tega leta dalje do konca svetovne vojske štejemo zlato dobo Družbe, dokler ni leta 1918. dosegla nenavadno število 90.512 udov. Po vojne razmere, razkosanje slovenske zemlje in beg iz Celovca na Prevalje in od tod v Celje so zadali Družbi silne udarce. Število udov se je zmanjšalo na polovico. Vendar je tudi ti hudi časi niso strli. Pod uredništvom pi-

S tem smo zaključili vrsto člankov o krščanskem zakonu. Nismo povedali nič svojega. Vse je povzeto iz znamenite okrožnice o krščanskem zakonu, ki jo je ravno pred desetimi leti (31. dec. 1930) izdal veliki papež Pij XI. Ta okrožnica je silno pomembna za obnovo krščanskega življenja. Zato je prav in se spodobi, da se je sedaj ob desetletnici še posebej spominjamo.

satelja F. S. Finžgarja (1922-1933) se je Družba na znotraj na novo utrdila in dosegla sedanjo kulturno višino.

Namen, ki so ga Družbi dali njeni ustanovitelji, je še do danes ostal nespremenjen: „Vzgajati slovensko ljudstvo v smislu katoliških prosvetnih načel, skrbeti za njegovo umsko in srčno izobrazbo, gojiti in podpirati pobožno, lepo vedenje in na ta način ohranjevati katoliško vero med Slovenci. Svoj namen hoče doseči z izdajanjem in razširjanjem primernih verskih, leposlovnih in splošno koristnih knjig.“ S tem, da Družba od začetka do danes dosledno in stanovitno hodi za svojim ciljem, najlepše izpolnjuje svoje vzvišeno poslanstvo.

Velik je pomen Mohorjeve družbe za slovenski narod. Že v dobi narodnega vstajenja, organiziranja in dela za slovenske meje je bila Družba nekako znamenje vseslovenske skupnosti. Njena zasluga je, da se je razširila enotna slovenska narodna zavest čez vse tedanje kronovine, po katerih so živeli razkosani in z drugimi narodnostmi pomešani Slovenci. Hitra rast Mohorjevih udov je bila zunanja priča rastoče narodne zavesti, ljudske prosvete in kulturne samostojnosti. Mohorjeva družba je s svojimi knjigami ljudi budila, mnoge vobče brati naučila, ves narod pa brati navadila, ga poučevala o narodnih vprašanjih in tako v obilni meri tudi ona pripravljala naše narodno vstajenje. V tem je velika zgodovinska zasluga Mohorjeve družbe.

Velik je pomen Mohorjeve družbe za vero slovenskega ljudstva. Kot verska družba je bila vernemu narodu, zlasti preprostemu, s svojimi poljudno in katoliško pisanimi knjigami vedno ljuba prijateljica. V marsičem je njeno delo, da je narod v celoti ostal veren, katoliški. Tu omenimo le nekatere najvažnejše knjige, ki so odločilno vplivale na obnovo našega verskega življenja in spoznavanja: Križanič: Zgodovina katoliške Cerkve;

tovanja, čebelarjenja, kletarstva, travništva, govedoreje, perutninarstva itd. Tako so slovstveni in znanstveni pisatelji postali znani in koristni vsemu narodu.

Iz tega kratkega pregleda je razvidno, da je Družba sv. Mohorja v 80 letih svojega obstoja odločilno oblikovala življenje slovenskega naroda. Za vse izvršeno delo smo ji iz srca hvaležni. Želimo le, da bi mogla svoje poslanstvo še naprej tako uspešno iz-

Rakovnik 8. septembra: *Prevz. g. škof dr. Gregorij Rožman govori na dvo-rišču zbrani mladini.*

Torkar: Življenje svetnikov (1866 — 1874); Volčič: Življenje prebl. Device Marije in sv. Jožefa; Lampe - Krek: Zgodbe sv. pisma (1894-1912); Zore - Jaklič: Življenje svetnikov (od 1917 naprej); in cela vrsta odličnih molitvenikov, ki so se nenavadno priljubili.

Velik pomen Družbe za ljudstvo je tudi v tem, da mu je posredovala umetnost — s svojimi leposlovnimi spisi, za katere je najbolj skrbela — in tudi znanost s svojimi poljudno znanstvenimi spisi, s katerimi je učila našega človeka, umnega kme-

vrševati. Naša dolžnost pa je in bodi, da jo bomo v tem prizadevanju z vso močjo podpirali. Kot udje družine sv. Janeza Boska smo še posebej dolžni, zavzemati se za dober katoliški tisk. V vsaki hiši, kjer koli so doma salezijanski sotrudniki in sotrudnice, bi morali imeti naročene Mohorjeve knjige. Kjer jih že imajo, naj jim ostanejo zvesti in naj še druge pridobijo, da se bodo vpisali v Mohorjevo družbo. Zakaj „Mohorjevih udov število je verskega in slovenskega duha merilo.“

Iz Junanfuja v Šangaj

Prečastiti g. urednik!

Te dni sem dospel v kitajsko velenje mesto Šangaj, kamor me je poklical g. inspektor na razgovor. Pot je bila precej dolga, saj se je v normalnih razmerah treba veziti 3 dni z vlakom in 7-8 dni z ladjo. Ker je pa vožnja zelo naporena je treba določiti kak dan počitka, posebno še, ker sedaj divjajo veliki tajfuni, ki premetavajo ladjo kot kako orehovo luščino. Potovati je pa treba skozi francoska, angleška, japonska in kitajska mesta in povsod je mnogo sitnosti z potnimi listi.

Mimogrede sem si ogledal tudi skoraj vse naše ustanove na vzhodu, na jugu, in na severu Kitajske. Trde brazde je začrtala vojska, ponekod vojska na vzhodu, drugod pa vojska v Evropi. na Kitajskem upajo vsi na končno zmago, čeprav trpe veliko pomanjkanje. Odkar so Francozi zaprli promet v Indokini in Angleži za 3 mesece pot iz Birmanije, ne pride na Kitajsko skoraj nobeno blago in nobeno orožje. Ljudstvo trpi in strada. Tudi v našem zavodu v Junnanfuju se odigravajo pretresljivi prizori bede in pomanjkanja.—

V Hongkongu, ki je pod angleško zastavo, imamo tri krasne velike zavode, polne mladine. Radi vojne v Evropi je moralo okoli 50 sobratov zapustiti svoja mesta in oditi v Šangaj. Ubogi otroci se sedaj zbirajo okoli sobratov, ki so nevtralnih narodnosti. Toda en sobrat bi moral sedaj opravljati delo 5-6 prejšnjih,

kar je seveda nemogoče. Prav zato pa te ustanove tudi mnogo trpe. V portugalskem Makau je naša osrednja hiša. V njej se razvija delo enakomerno in normalno. Lepo se razvijajo naše obrtne in srednje šole.

Te dni sem si ogledal tudi Šangaj, kjer imamo tri šole. Danes se nahajam v znamenitem Lopahongovem zavodu sv. Jožefa, ki ima prostora za 1000 notranjih gojencev. Začasno so tu tudi bogoslovci, modroslovci in ljudska šola. Del zavoda je popolnoma porušen. Pa še žalostnejša slika je okoli zavoda, kjer ni nič drugega kot razvaline. Tako obljuden kitajski Šangaj je prazen in tih ter podoben bolj pokopališču kot mestu. Drugi zavod, zavod sv. J. Boska, je v mednarodni koncesiji in se zopet začanja organizirati. Zavod je nepoškodovan, toda kar se je dalo odnesti, so vse pokradli in je treba zopet vse znova začeti. Poljedelska šola se še ni odprla, kajti šolo so zavzeli Japonci v vojaške namene.

To je nekaj najvažnejših črtic o trpljenju, ki ga je prinesla vojska tudi don Boskovim zavodom na Kitajskem. Prosim, molite za nas in nam tudi gmotno pomagajte. Prejšnji mesec (v avgustu) sem dobil poročilo iz Junnanfuja, da ste mi poslali dva čeka. Bog Vam plačaj! Ne veste, kako sem Vam hvaležen in kako krvavo jih potrebujem za naše potrebe. Ko se vrnem v Junnanfu, bom že poročal, koliko veljata. Vas pozdravlja v S. J. vdani

Andrej Majcen.

PO SALEZIJSKEM SVETU

Romanje h Kraljici miru na Kurešček

Kakih 20 km zračne črte jugovzhodno od Ljubljane se dviga 833 m visok hrib, imenovan Kurešček; ime prihaja od tod, ker so na njem v dobi turških vpadov kurili grmade, da so tako Ljubljančane in Gorenjce opozarjali na pretečo nevarnost.

Kurešček je ena od najlepših razglednih točk ne le v okolici Ljubljane, marveč v vsej Sloveniji sploh. Zato ni čudno, da je že v davnih časih na tem prijaznem hribčku nastala lična cerkvena, ki se je sčasoma razvila v slovečo božjo pot, na katero so zahajali romarji celo iz oddaljene Hrvaške. Cerkev je imela svojevrstno posebnost: posvečena je bila Mariji, Kraljici miru, kakor je izpričano po slikah in napisih v cerkvi ter po blizu 200 let starem zapisniku cerkvenega inventarja. Vse do jožefinskih časov je bil v njej za vso Kranjsko sedež kanonično ustanovljene bratovščine Kraljice miru. Na Kureščku so torej naši predniki častili Marijo kot Kraljico miru dolga stoletja poprej, preden je papež Benedikt XV. dopolnil lavretanske litanije s tem nazivom.

V zadnjih letih je Kurešček izgubil nekdanji sloves; odkar je pred štirimi leti umrl poslednji duhovnik, ki je bival stalno na Kureščku, je prenehala v nekdanji sloveči romarski cerkvi celo stalna služba božja.

V takem stanju so se začeli pred blizu tremi leti zavzemati za kureško cerkev rakovniški salezijanci. Malone nedeljo za nedeljo je kateri izmed duhovnikov napravil dolgo pot na oddaljeni in visoki Kurešček, kjer je

opravil službo božjo v Marijini cerkvi. Zanimanje za cerkev Kraljice miru se je začelo večati čedalje bolj.

Pozornost širših krogov pa se je obrnila na ta kraj Marijine slave in milosti letos, ko gori vsenaokoli po naših mejah in trepetamo dan za dnem za ljubi mir, čeprav — za čuda! — stoji naša domovina še vedno trdna in mirna kakor osamljen otok sredi razburkanega morja.

To dejstvo je napotilo prevzvišenega g. škofa dr. Gregorija Rožmana, da je za nedeljo 1. septembra pozval svoje vernike k zahvalnemu in prošnjemu romanju h Kraljici miru na Kurešček.

Kako ginljivo lepo je uspela ta izredna pobožnost, je težko povedati z nekaj besedami. Že udeležba je presegla vse pričakovanje. Preko tisoč romarjev je prihitelo samo iz oddaljene Ljubljane, vsaj petkrat toliko pa iz bližnje kureške sosesčine. Mnogi romarji so napravili peš do šest ur dolgo pot v eno smer! Skupaj z verniki so poromali na Kurešček tudi dušni pastirji; blizu štirideset duhovnikov, redovnikov in bogoslovcev je bilo ta dan zbranih na tem znamenitem kraju — njim na čelu sam prevz. g. škof dr. Gregorij Rožman.

Še ginljivejši pa je bil potek pobožnosti. Romarji so se zgrnili na Kurešček v treh številnih procesijah, ki so se med pobožno molitvijo in sveto pesmijo vile sredi med gozdovi in senožetmi navkreber proti hribu z belo cerkvico na vrhu. Ob 10 je daroval pri oltarju Kraljice miru sv. ma-

šo prevzv. g. škof; ker pa ogromna večina romarjev sploh ni mogla v cerkev, je bila istočasno sv. maša tudi v odprti kapeli Marije Brezmadežne, da so ji lahko sledili verniki na prostem.

Po končani sv. maši je imel prevzv. g. škof izpred cerkve ginljiv in pomemben nagovor na tisoče in tisoče zbranih romarjev. Spregovoril je zlasti o trojnem zlu, ki je po mnenju pobožnega francoskega duhovnika Lamya povzročilo gorje sedanje vojne:

skrunjenje Gospodovega imena, skrunjenje Gospodovega dne in sv. zakona. Zatem pa je izrekel slovesno obljubo: Če nam bo Kraljica miru ohranila vroče zaželeni mir, bomo leto za letom prvo nedeljo v septembru poromali v njeno svetišče na Kurešček.

Govoru so sledile pete litanije, molitve za mir in blagoslov z Najsvetešim, s čimer je bila pobožnost zaključena. Ni pa s tem zaključeno češčenje Kraljice miru na Kureščku, marveč se šele pričinja.

Otroci pri Mariji

Ko je naročil Pij XII. v pismu kardinalu Maglioneju, naj bi se letošnja majniška pobožnost vršila z namenom, da nam Marija izprosi mir, je posebej poudaril, da ima veliko zaupanje v molitve onih, katerih angeli vedno gledajo obličje nebeškega Očeta, katerih poteze odsevajo nedolžnost in oči žarijo od nebeškega sijaja. Vemo, da jih božji Odrešenik posebno ljubi in da ima Njegova presveta Mati do otrok posebno nežno ljubezen. Vemo, da molitev nedolžnih otrok nebesa prebije, razoroži božjo pravičnost in izprosi za človeštvo nebeških milosti.

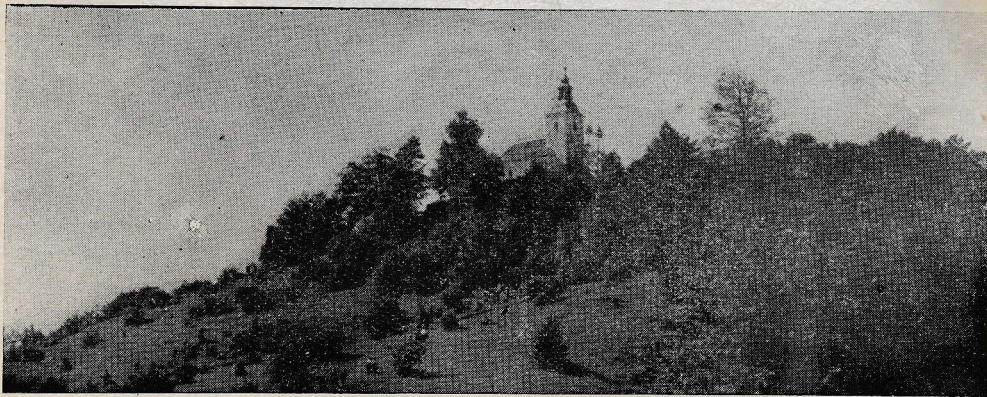
Poziv sv. očeta je imel za posledico, da so po mnogih krajih priredili otroške pobožnosti za mir, čestokrat v naj-

večjem obsegu. Tako je prišlo tudi do mirovne otroške procesije na Rakovniku na praznik Marijinega rojstva.

Pobožnost se je vršila v zvezi s slovesnim praznovanjem 16. obletnice posvetitve Marijine cerkve. Ni bila torej edina pobožnost tega dne, a bila je višek vse prireditve.

Že na večer pred praznikom se je pomikala izpred lurške votline po rakovniški soseščini dolga rimska procesija, ki vedno napravi na vse udeležence tako močan vtis; cela reka prižganih sveč se je valila po bližnjih ulicah in končno utonila v slavnostno razsvetljeni cerkvi, kjer so se vso noč brez prestanka vršile molitve za mir.

Drugi dan so si sledile sv. maše pri oltarju Marije Pomočnice nepretr-

Božjepotna cerkev Kraljice miru na Kureščku.

goma od 4 zjutraj do četrta na 12; slovesno je daroval ob 10 inspektor jugoslovanske salezijanske province preč. g. Ivan Špan. In čeprav so se udeleženci neprestano menjavali, je bila cerkev vse predpoldne do zadnjega kotička polna.

Popoldne ob pol štirih pa se je začela najlepša prireditev: mladinska procesija.

Odziv na povabilo k udeležbi je presegal vse pričakovanje. Številni gg. katehetje in dušni pastirji tako iz Ljubljane kot iz okolice so skupaj z učiteljstvom pripeljali na Rakovnik dolge skupine samih otrok. Prišli so otroci iz vseh ljubljanskih župnij: Od Sv. Jakoba, Sv. Petra, Sv. Cirila in Metoda, z Viča, iz Šiške, iz Most, itd. Njim so se pridružili Frančiškovi križarji in klarice, dolge vrste belooblečenih deklete iz uršulinske osnovne šole in iz Lihtenturna, uniformirani marijanišniki, otroci iz vseh ljubljanskih Marijinih vrtcev, gojenci iz ljubljanskih salezijanskih zavodov in gojenke Hčera Marije Pomočnice. A tudi podeželje se je odzvalo tako, da za mestom ni v ničemer zaostajalo. Častno so bile zastopane zlasti župnije iz ljubljanske okolice: Št. Vid, Sostro, Devica Marija v Polju, Ježica, Rudnik itd., da bolj oddaljenih krajev sploh ne omenjamo.

Prve so stopale dolge vrste dečkov

— 1100 po številu. Za njimi je korakala godba rakovniškega oratorija, dolga vrsta ministrantov in številna duhovščina. Procesijo je vodil prevz. g. škof dr. Gregorij Rožman ob asistenci gg. kanonikov dr. Tomaža Klinarja in Antona Vovka. Takoj za duhovščino so fantje nosili kip Marije Pomočnice, ki so mu tvorili častno stražo Frančiškovi križarji. Nato so stopale nepregledne vrste deklic, večinoma belooblečenih, okoli 1600 po številu. Mladi udeleženci so nosili v procesiji prapore, banderca, zastavice in verske simbole, tako da procesija ni bila samo nepregledna, ampak tudi izredno slikovita in pestra.

Ves ta sprevod se je pomikal skozi gost špalir romarjev in Ljubljančanov, ki jih je stalo na tisoče in tisoče pred rakovniško cerkvijo in po vseh ulicah v sosesčini.

Prevzvišeni je po procesiji spregovoril besedo o grozotah vojne, ki ne prizanaša niti otrokom. Na pretresljiv način je opisal mladim poslušalcem trpljenje mladine v krajih, katere je zajela vojna vihra. In da se kaj takega ne zgodi z nami — je nadaljeval — molimo! Molimo predvsem k Mariji Pomočnici! Bog pa pričakuje tudi dejanj. In tudi od otrok jih pričakuje. Z molitvijo moramo družiti izpolnjevanje božjih in cerkvenih zapovedi, izpolnjevanje svojih stanovskih dolžnosti. In

to ne le sedaj, ko nam grozi nevarnost; to obljubimo Bogu za vse življenje! Svoj govor je končal Prevzvišeni s pozivom, naj

Kurešček:

Prevz. g. škof dr. Gregorij Rožman govori ti-sočglavi množici kureških romarjev.

mladi romarji molijo za našega kralja Petra II. in kneza Pavla ter vse one, ki vodijo usodo domovine. Nato je pokleknil in odmolil za mir.

Sledil je blagoslov z Najsvetejšim,

nakar so se otroci in romarji pričeli razhajati. Vsi — mali in veliki romarji pa so odšli z željo, da bi se ta vzpodbudna in ganljiva prireditev na Rakovniku še ponovila.

Novice z Rakovnika

Letos je Rakovnik storil velik korak naprej! Dve veliki zamisli sta se uresničili, ki bosta imeli dalekosežne posledice. Prvo je to, da smo dobili na Rakovnik državno gimnazijo. Imenuje se II. moška državna realna gimnazija. V začetku leta je bila le podružnica I. realne drž. gimnazije iz Vegove ulice, z odlokom 9. oktobra pa je postala samostojna. Veliko, moderno zidano in za šolo kot nalašč prirejeno poslopje, zaenkrat, pritličje in prvo nadstropje, se je spremenilo v gimnazijo. Doslej je 5 gimnazijskih razredov s paralelkami, tako da je osem učilnic, prihodnje leto pa bodo že tudi višji razredi, šesti gotovo, če ne že vsi. Banovina, ki je vodila s salezijanci pogajanja, je s svojo uvidevnostjo tako ustregla okolici, da bolj ni mogla. Šolski okoliš sega na barje in tja proti mestu; tistim dijakom pa, ki se z dolenskih krajev vozijo v šolo, je nova gimnazija kakor pri roki. Zlasti notranji gojenci so srečni, letos jih je 136, ker jim ni treba več pol ure daleč v šolo; samo par korakov stopijo po suhem in pod streho in že so v šoli.

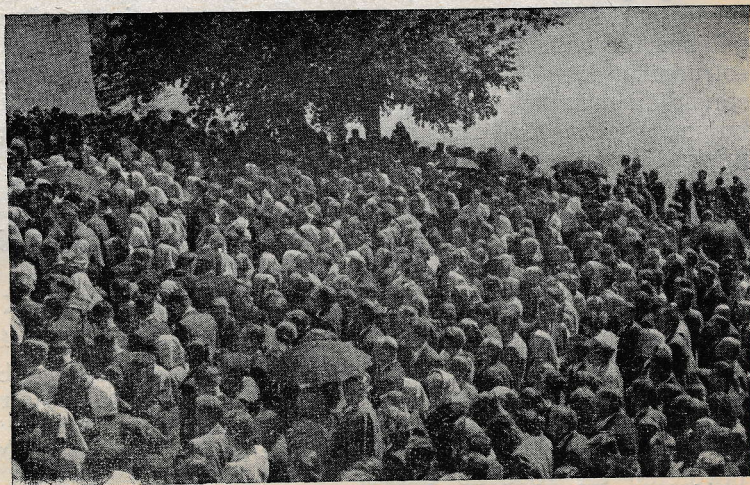
Imela pa bo ta gimnazija v našem zavodu še drug, za salezijanski nara-

ščaj zelo važen pomen. To dejstvo, da imamo doma gimnazijo, o kateri smo tako dolgo sanjali in si komaj upali misliti nanjo, je velika dobrota božja in milost naše Pomočnice, ki skrbi za svojo hišo, saj ima tako lep prestol ob zavodu samem.

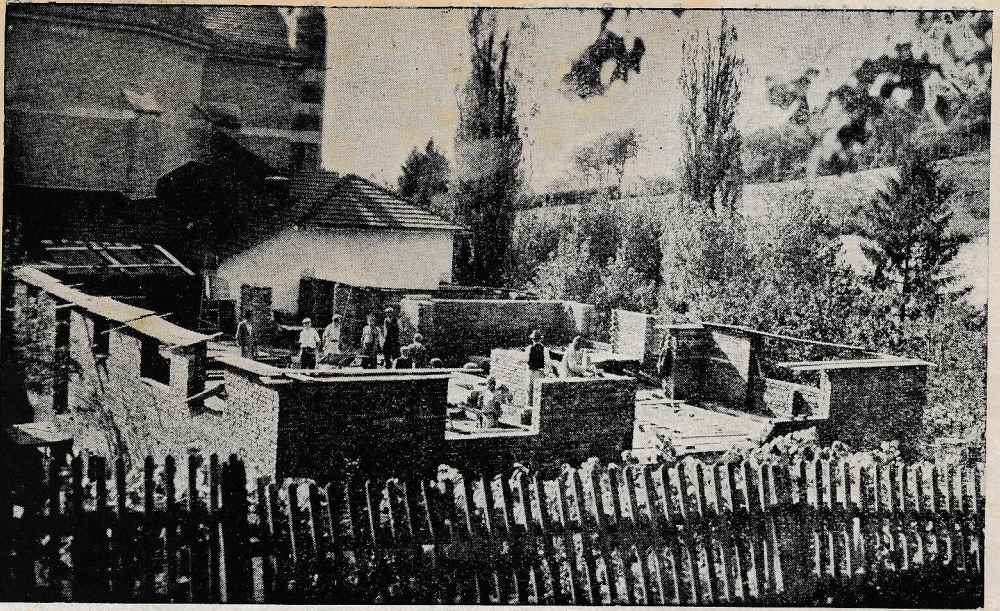
Prelepo je ob nedeljah, ko je dijaška šolska maša za gimnazijce ob 9. Polna cerkev samih fantov, ki med sv. mašo lepo prepevajo, kakor je običaj po naših zavodih!

Za to izredno Marijino milost in naklonjenost smo Pomočnici iz vse duše hvaležni.

V zvezi z gimnazijo pa se je moralo sprožiti drugo vprašanje. Iz prostorov, kjer so zdaj razredi, kabineti itd. se je moralo marsikaj umakniti kakor oratorij, tiskarna, knjigoveznica, gledališka dvorana. Najnujnejši so bili prostori za tiskarno, saj te ne moremo več pogrešati. Zato smo morali prizidati velik del tja na vrt za cerkev kot širši podaljšek dosedanjega poslopja, kjer je bilo vodstvo sotrudstva. Zdaj je delo v polnem teku. V

Kurešček: *Množica pred kureško cerkvijo pričakuje besede svojega nadpastirja.*

Rakovnik: Za rakovniško cerkvijo leze iz tal nova stavba za tiskarno, knjigoveznico in druge poslovne prostore.

novem posloplju bo nameščena tiskarna, stavnica, knjigoveznica, vodstvo sotrudstva, uprava „Knjižice“ in vse, kar spada k tem podjetjem. Zidava vztrajno napreduje in bo stavba kmalu že pod streho, seveda še v surovem stanju. Kakor je bilo treba za preureditev prostorov za gimnazijo precejšnje vsote, ki se bo pa kmalu poravnala, tako bo novo posloplje stalo nad pol milijona, ki ga pa — nimamo. Imeti ga pa moramo! Torej? Čisto naravno je, da se obračamo z vsem zaupanjem na naše dobre sotrudnice in sotrudnike, ki so vedno tako pazno spremljali naše delovanje, ter jih prav nujno prosimo, naj nam velikodušno priskočijo na pomoč, in za nekaj časa posodijo večjo ali manjšo vsoto,

da izvršimo najnujnejše delo. Nič ne bo nihče s tem izgubil, ampak vsi bomo pridobili: tisti, ki bodo pomagali s svojimi prihranki, ki jim niso tako nujno potrebni, bodo napravili veliko dobro delo, saj gre za čast božjo in Marijino, drugega namena tako nimamo, in za blagor mladih duš; mi pa bomo rešeni pekoče skrbi, kako dovršiti delo, prepotrebno delo.

Že smo prosili, zdaj pa ponovno prosimo, da se oglasite in pomagata. S skupnimi močmi se neverjetno koliko dobrega stori. Začeli smo veliko delo, ker smo se popolnoma zanesli na naše dobre sotrudnike in smo prepričani, da se ne bomo varali, kakor se še doslej nikoli nismo. V tem prepričanju pričakujemo vaše pomoči.

Za Miklavža, za božič, za novo leto, za god!

Lemoyne - Vodè:

ŽIVLJENJE SV. JANEZA BOSKA

Okusno vezano stane 50 din, za sotrudnike 40 din.

Za dolge zimske večere si ne morete želeti lepšega branja, kakor je ta največji slovenski svetniški življenjepi, ki obsega 520 strani. Kdor hoče poznati don Boska in njegovo ustanovo, mora prebrati to velezanimivo delo, ki se bere kot kak roman. Knjiga je zelo primerna za Miklavževo, božično, novoletno ali godovno darilo.

MILOSTI MARIJE * POMOČNICE

Kakor dobra mati ne more odreči prošnji trpečega otroka in mu pomaga, če le more, tako Marija neprenehoma posluša prošnje ubogih zemljanov in — če ni posebne ovire — vedno pomaga. Odtod toliko prošenj in toliko zahval.

V sedanjem času, ko grozni viharji pustošijo po zemlji, se še bolj odkriva beda človeštva. Prav zato je Marijina ljubezen do ubogih zemljanov še mnogo večja in njena usmiljena roka še bolj darežljiva. Obračajmo se k njej s popolnim zaupanjem, saj je pripravljena vedno pomagati. Marija se ne imenuje zastoj „Pomočnica kristjanov“. Tako se je pokazala tudi v naslednjih okoliščinah:

„Bil sem v zelo težkih privatnih in družinskih zadevah. V teh težavah smo opravljali z družino devetdnevnic k Pomočnici kristjanov in sv. Janezu Bosku. V veliko veselje družini se je vse prav srečno izteklo. Svojo dolžnost izpolnim s tem, da se javno zahvalim in pošljem obljubljeni dar. — *Sklođlar A.*, Ljubljana.“

„Lansko jesen sem se moral podvreči operaciji, ki bi po svoji obsežnosti zelo verjetno postala prav nevarna, ne sicer da bi ogražala življenje, pač pa bi se iz nje utegnila izemiti dolgotrajna nezdravljiva bolezen. Tedad sem se priporočil Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku ter obljubil javno zahvalo, če se operacija dobro posreči. In res je operacija izredno dobro uspela, pa tudi rana se je nepričakovano hitro zacelila. Zdaj sem popolnoma zdrav. Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku se za izprošeno milost pristrčno zahvaljujem. — *Janez Jelovčan*, Murska Sobota.“

„Bil sem bolan na očeh. Ker nobeno zdravilo ni pomagalo, sem se obrnil k Pomočnici kristjanov. Po opravljeni devetdnevnic se je stanje začelo boljšati. Zdaj sem zdrav in se prav topla zahvalim Mariji Pomočnici. Prepričal sem se, da je devetdnevnic k Pomočnici kristjanov najboljšo zdravilo. — *Benda Janez*, Radna.“

„Bolezen v grlu se je tako poslabšala, da sem se morala podvreči težki operaciji. Bila sem v smrtni nevarnosti. V

teh težkih trenutkih mi je misel pohitela k Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in Dominiku Saviu. Zaupala sem v njihovo pomoč in se izročila v njihovo varstvo. Težka operacija je srečno uspela. Iskrena hvala nebeškim priprošnjikom. V zahvalo pošiljam 20 dinarjev. — *Pušnik J.*, Trobni dol.“

„Nevarno nam je zbolela hčerka. Bali smo se za njeno življenje. V tem strahu smo se obrnili k Mariji Pomočnici in škofu Baragu in obljubili zahvalni dar, če ozdravi. Naša prošnja ni bila zaman. Hčerka je ozdravela in z veseljem pošiljamo zahvalo v Vestnik in obljubljeni dar. — *Vidmar Marija*, Škofja Loka.“

„Mučila me je težka misel. Nisem vedela, kaj in kako storiti, da bi se zadeva mirno in srečno izvršila. Vsi so bili mnenja in tudi jaz, da breznebeške pomoči ne bo mogoče nič doseči. V tej negotovosti sem se zatekla z devetdnevnic k Mariji Pomočnici na Rakovnik. Zgodilo se je, česar nihče ni pričakoval. Zadnji dan devetdnevnic je oseba, od katere je bilo vse odvisno, sama prišla in mirno vse uredila. Tisočera hvala Pomočnici kristjanov. — *Rezer A.*, Ljubljana.“

Nagloma nam je zbolela hčer za nevarno boleznijo meningitis. Vsi obupani se zatečemo s prošnjo k Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in škofu Baragu. In po kratkem času je popolnoma ozdravela. Zato izrekamo na tem mestu najtoplejšo zahvalo. — *Družina Somrak*, Goriška vas.

(Prihodnjič naprej.)

ČEŠČENJE PRESV. SRCA

Med pobožnostmi, ki prinašajo dušam velike koristi, zavzema eno prvih mest češčenje presv. Srca. Jezus sam je obljubil po sv. Marjeti Alakok, da bo častilce svojega Srca obsipal z velikimi časnimi in dušnimi dobrotami. Posebno plačilo je obljubil tistim, ki se trudijo za širjenje tega češčenja.

Pred nekaj leti je tudi naš Vestnik marljivo izpodbujal k temu češčenju in lahko rečemo, da je dosegel mnogo. Več tisoč sotrudnikov in sotrudnic se je pridružilo „Zvezi ljubezni“ in vestno opravljalo kratko vsakdanjo pobožnost ter redno vsak mesec pristopalo h Gospodovi mizi. Kolikor je znano, so vsi ostali tej pobožnosti zvesti in natančno opravljajo službo, ki jim jo odkaže vsak mesec Vestnik, in zadostilno sv. obhajilo. Božje Srce je gotovo veselo takih častilcev in bo izpolnilo na njih svoje velike obljube.

Zadnji čas se je širjenje tega češčenja skoraj ustavilo. Medtem ko je pred ne-

kaj leti vsak mesec pristopilo k zvezi ljubezni več desetoric novih častilcev, se jih zadnje čase oglasile le par. Bilo je premalo gibanja. Škoda za tako lepo in koristno pobožnost. Koliko dušnih dobrot je bilo zamujenih.

Ker je češčenje božjega Srca v sedanjih časih posebno potrebno, da mu zadostimo za razžaljenje, ki zavoljo njega Bog biča svet, želimo, da se to češčenje spet pozivi. Če bomo to češčenje združili s češčenjem Marije Pomočnice kristjanov, si bomo postavili dva močna stebra, ki nam bosta zanesljiva opora v težavah življenja in zagotovilo zmage.

Kako se opravlja ta lahka, a koristna pobožnost, o tem prihodnjic. Kdor želi pristopiti k temu češčenju, naj pošlje svoje ime Vodstvu salez. sotrudništva v Ljubljani (Rakovnik). Istotam se dobi knjižica „Devet služb“, ki stane po pošti din 1.50. Deset knjižic skupaj pa le 6 dinarjev. Naročajte rajši po deset skupaj!

Sotrudniki! Sotrudnice!

Kakor velja pregovor: „Povej, s kom obučješ, in ti povem, kdo si,“ tako velja izrek: „Povej, kaj bereš, in ti povem, kaj si.“ Če bereš dobre knjige in časopise, tedaj si dober; če bereš slabe, tedaj si slab.

Sv. Janez Bosko je dobro poznal, kakšno moč ima branje, zato je z vso vnemo pisal dobre knjige. In da bi laže širil dobro čtivo, je odprl v mnogih svojih zavodih tiskarne, ki so natisnile in še vedno tiskajo tisoče knjig. Poleg tega je o vsaki priliki priporočal dobre knjige, svojim duhovnim sinovom in sotrudnikom pa je naložil dolžnost, naj širijo dobro čtivo.

Tu, blagi sotrudniki in sotrudnice, je odprto vaši gorečnosti obširno polje apostolskega delovanja. Širite dobre knjige in boste storili neizmerno dobrega in zaslužnega.

Kakor drugod tako tudi salezijanci na Slovenskem niso spali. Na Rakovniku so odprli tiskarno in izdali lepo število knjig, ki nudijo bralcem obilo dušnega užitka. Izdali so ŽIVLJENJE SV. JANEZA BOSKA, ljubitelja mladine, ki je izšlo v dveh izdajah, v krajši in daljši. Vsakdo, ki je bral življenjepisa, je izrazil zadovoljstvo in občudovanje. — VZOR MLADINE, življenje mladega don Boskovega gojenca, je prikladno zlasti mladini, ki

najde v mladem gojencu krasen vzor za svoje življenje. — NEVESTA PRESV. SRCA, življenje sv. Marjete Alakok, kaže bralcem, kako se je božji Zveličar razodeval pobožni redovnici. — Poleg teh in več drugih življenjepisov so izdali nekaj nabožnih knjig. Taka knjiga so DUHOVNE VAJE, katero naj bi si oskrbel vsak sotrudnik in sotrudnica. S to knjigo vsakdo lahko doma, kadar mu drago, opravlja duhovne vaje v nepopisno korist svoje duše. DUŠNA MLADOST, poleg raznih pobožnosti podaja krasne izreke in nauke sv. Male Terezije. Nad vse lep je molitvenik PRI BOŽJEM SRCU, ki je že močno razširjen med slovenskim ljudstvom. Izdali so tudi več za življenje koristnih knjig: LEPO VEDENJE, VZOR MARIJINIH DRUŽBENIC, V NOVO ŽIVLJENJE, V ZVELIČARJEVI ŠOLI itd.

Segajte po teh in drugih knjigah naše založbe in priporočajte jih tudi drugim. S tem koristite dušam, ki bodo našle v teh knjigah krepilno hrano; koristite sebi, ker boste poleg dušne hrane imeli zasluženo pri Bogu; obenem pa razveselite Salez. družbo, ki želi čim več dobrih knjig razširiti med ljudstvo. Ne prezrite tega koristnega dela, ki spada med eno najbolj važnih del salez. sotrudništva. Za knjige se obračajte na Vodstvo salez. sotrudništva, Rakovnik-Ljubljana 8.

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 din (za inozemstvo 16 din). Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna, Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec.

Urednik: Tone Vode.

Božične razglednice

Že več let prihajajo med vas naše božične razglednice. Kako zelo so se vam priljubile, priča dejstvo, da je vsako leto več naročil in več povpraševanja za njimi. Vzlic temu, da smo jih vsako leto preskrbeli lepo število, nam jih je vedno zmanjkalo. Iz tega se dovolj jasno vidi, da je slovensko ljudstvo razumelo in odobrilo namen, ki smo si ga postavili, ko smo začeli izdajati razglednice: K verskim praznikom — verske razglednice! K prelepim božičnim in velikonočnim praznikom, ki dvigajo v nas versko zavest in bude v duši najblažja čustva, ne spada kdo-veodkod prinesena raznovrstna judovska šara, ki išče le dobička, za skrivnost in lepoto praznika pa ji ni mar.

Za letošnje božične praznike smo izdali štiri lepe umetniške razglednice. Umetni slikar Trupej je v vsaki izmed njih s tako prisrčnostjo zajel in izrazil milino in skrivnost božičnega praznika. Vsakdo, ki mu boste za praznike pisali, bo take razglednice dvakrat vesel.

Upamo, da boste vsi sotrudniki in sotrudnice šli z veseljem na delo za tako dobro stvar. Preskrbite si jih sami in sporočite vsem znancem in sosedom, kje se dobijo razglednice, ki v verskem in umetniškem oziru zadovoljijo vsakega vernega Slovenca.

Razglednice, ki jih bomo začeli odpošiljati v začetku novembra, bodo — kot doslej — po dinarju. Dobijo se na Rakovniku in v Mladinski založbi, Stari trg 30, Ljubljana.

Svete pesmi

Pred leti je izšla na Rakovniku pesmarica z naslovom „Svete pesmi“. Sotrudniki in sotrudnice so bili najvnetejši razširjevalci te prekoristne knjižice. Kmalu je bila razprodana.

Številnim povpraševalcem sporočamo, da je v začetku oktobra — torej po dobrem letu presledka — izšla II. izdaja. Nova izdaja je izpopolnjena in razširjena. Obsega najrazličnejše pesmi za božični, postni in velikonočni čas, nadalje mašne, evharistične in svetniške pesmi, posebne omembe pa je vredna bogata izbira najrazličnejših Marijinih pesmi, ki so postale splošna last vsega slovenskega naroda.

V knjiži so tudi litanije Matere božje in Srca Jezusovega z odpevi, prikladnimi za različne dobe cerkvenega leta. Ker so poleg tega v pesmarici še mašne in obhajilne molitve, lahko rabite lično vezano knjižico obenem tudi kot molitvenik. — Cena je sledeča: Vezan izvod stane din 12.-, broširan pa din 6.-. Pri večjem naročilu primeren popust. Poština se plača posebej. Pesmarica se naroča na Rakovniku (sotrudstvo) in v Mladinski založbi, Stari trg 30, Ljubljana.

(Upamo, da boste vsi vneti sotrudniki in požrtvovalne sotrudnice tudi to novo izdajo „Svetih pesmi“ pomagali razširjati in da boste pripomogli k temu, da pride ta prepotrebna knjižica v vsako slovensko družino.)

Novе knjige

Vzori iz malenkosti. Kažipot do časne in večne sreče lahko imenujemo knjižico „Vzori iz malenkosti“, to zakladnico globokih misli, vzorov, pobud in utehe, ki jo je spisal pokojni svetniški župnik v Brežicah Martin Jurhar. S pridom jo bo bral vsakdo, bodisi preprost ali učen, delavec ali

gospod, ubog ali bogat, dekleta in matere prav tako kakor možje in fantje. Poglavlja so mikavna, duhovita in se lepo berejo. Ob vsaki priliki življenja se ustavi pisatelj, odlični poznavalec slovenske duše in najde pravo besedo za vsakogar. Vsakdo, ki bo knjižico prebral, jo bo vedno

spet iznova začel brati. Posebno pa naj bi služila knjižica za skupno dnevno družinsko branje (premišljevanje); vsak dan eno poglavje. Blagodejen učinek tega branja v naših družinah

ne bo izostal! Tudi zagrenjene družine bodo našle novo srečo. Marsikatero zdvojeno srce bo našlo pot nazaj k Bogu. Oče, mati, skrbita, da se bodo tudi v vaši družini brali „Vzori“! Knjižico naročite pri „Družini božjega sveta“ v Ljubljani, Sv. Petra nasip št. 17 in stane 12 din broširana, 18 din pa vezan izvod; na 10 izvodov 1 brezplačno. Toplo priporočamo!

Narod ima siguren občutek za vse ono, kar je zdravilno. Ni le slučajno, da se ravno pri nas popije toliko bele kave. Naše gospodinje jo vedó mojstrsko pripraviti. Naravno, s »Kolinsko« to vedno dobro uspe.

Kolinska
IZREDNO IZDATNA
KVALITETNA CIKORIJA

ne bo izostal! Tudi zagrenjene družine bodo našle novo srečo. Marsikatero zdvojeno srce bo našlo pot nazaj k Bogu. Oče, mati, skrbita, da se bodo tudi v vaši družini brali „Vzori“! Knjižico naročite pri „Družini božjega sveta“ v Ljubljani, Sv. Petra nasip št. 17 in stane 12 din broširana, 18 din pa vezan izvod; na 10 izvodov 1 brezplačno. Toplo priporočamo!

Verskovzgojni nagovori za mladino. Priredil J. E. Pivek. Založila Mladinska založba v Ljubljani. Cena 20 din. Tu je zbranih 40 kratkih mladinskih govorov, v katerih obravnava pisatelj človekove poslednje reči in važnejša poglavja duhovnega življenja. S posebno ljubeznijo je obdelal poglavje o hvaležnosti, vestnosti in o razmerju otroka do očeta, matere, dušnega pastirja in predstojnikov. Vseskozi je njegova beseda jasna in nazorna, preprosta in domača, zajeta iz globokega poznanja otroške duše. Knjiga je sicer namenjena v prvi vrsti gg. katehetom, vendar pa jo bodo s pridom prebirali tudi drugi.

Leta človekova. »Knjižice« št. 162. Kratka razmišljanja za vse dobe človeškega življenja. Kratek misli za vsakogar, ki včasih zadenejo v črno! Vzemite in berite!

Mestna hranilnica ljubljanska

je

največji slovenski pupilarnovarni denarni zavod. Dovoljuje posojila na menice in vknjižbe. Za vse vloge in obveze hranilnice

jamči

MESTNA OBČINA LJUBLJANSKA

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK LJUBLJANA 8